

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาความรับผิดชอบต่อการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่เอกชน

สารนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกรณีความรับผิดชอบต่อการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชนตามที่กล่าวมาแล้วในบทก่อนๆ เนื่องจากปัจจุบันนี้ยานพาหนะก็มีความสำคัญต่อการใช้ชีวิตประจำวันของมนุษย์จนจะกลายเป็นปัจจัยที่ 5 เลยก็น่าได้ เพราะมนุษย์ของเราทุกวันนี้ต้องมีการเดินทางกันทุกวันไม่ว่าจะใกล้หรือไกล บางคนใช้บริการรถสาธารณะ บางคนใช้รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ส่วนตัวในการเดินทาง ทำให้สถานที่ต่างๆ ในปัจจุบันมีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีสถานที่จอดรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ไว้เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่มาใช้บริการในสถานที่นั้นๆ

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจ เช่น ห้างสรรพสินค้า ร้านอาหาร ปั้มน้ำมัน โรงแรม เป็นต้น การจัดสถานที่จอดรถไว้ให้แก่ผู้มาใช้บริการก็เปรียบเสมือนเป็นการอำนวยความสะดวกและเป็นการโน้มน้าวให้ผู้คนเข้ามาใช้บริการภายในสถานที่ของตนเพราะมีที่จอดรถไว้ให้บริการ ปลอดภัย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ประกอบการนั้นเองด้วย

เมื่อผู้มาใช้บริการในสถานที่ต่างๆ นำรถมาจอดไว้มากก็อาจจะเกิดปัญหาตามมาคือ กรณีที่รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่ผู้มาใช้บริการที่จอดไว้ นั้น เกิดสูญหายหรือได้รับความเสียหายขึ้นมาในระหว่างที่มาใช้บริการนั้น ผู้มาใช้บริการที่นำรถมาจอดจะเรียกร้องให้ผู้ใดรับผิดชอบในความเสียหายเหล่านี้ที่เกิดขึ้นได้บ้าง ตัวอย่างเช่น นาย A นำรถยนต์ของตนเองมูลค่า 5 แสนบาท มาจอดไว้ในห้างสรรพสินค้าและนาย A ได้เข้าไปใช้บริการในห้างสรรพสินค้าดังกล่าว เมื่อใช้บริการในห้างสรรพสินค้าเสร็จ นาย A กลับมาที่รถของตนที่จอดไว้ ปรากฏว่ารถของนาย A ได้สูญหายไปในช่วงที่นาย A ใช้บริการของห้างสรรพสินค้าอยู่ กรณีเช่นนี้นาย A จะสามารถเรียกร้องค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากใครได้บ้าง และทางห้างสรรพสินค้าจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้นาย A หรือไม่ ซึ่งในกรณีนี้ทางห้างสรรพสินค้าชอบหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบโดยอ้างว่าเป็นการให้บริการเพื่อความสะดวกเท่านั้น หรืออาจจะใช้การเขียนข้อความในบัตรจอดรถว่าไม่เป็นการฝากทรัพย์สินหากทรัพย์สินเสียหายหรือสูญหายจะไม่รับผิดชอบ หรือบางกรณีทางห้างสรรพสินค้าไม่มีการแจกบัตร

จอตลอดแต่ใช้การติดตั้งกล้องวงจรปิดแทน เพื่อปิดความลับคดีนี้และเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการเกิดสัญญาฝากทรัพย์นั่นเอง

ตามหลักกฎหมายของประเทศไทยนั้น กรณีดังกล่าวจะเป็นลักษณะของสัญญาฝากทรัพย์หรือไม่ โดยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ให้คำจำกัดความของสัญญาฝากทรัพย์ไว้คือ “สัญญาซึ่งบุคคลหนึ่งเรียกว่า ผู้ฝาก ส่งมอบทรัพย์สินให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่งเรียกว่า ผู้รับฝาก และผู้รับฝากตกลงว่าจะเก็บรักษาทรัพย์สินไว้ในอารักขาของตนแล้วจะคืนให้”¹ แต่หากกรณีดังกล่าวไม่ใช่สัญญาฝากทรัพย์แล้วนั้น กรณีดังกล่าวจะเข้าลักษณะของสัญญาเช่าทรัพย์หรือไม่ ซึ่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้กำหนดลักษณะของสัญญาเช่าทรัพย์ไว้คือ “อันว่าเช่าทรัพย์สินนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าผู้ให้เช่าตกลงให้บุคคลอีกคนหนึ่งเรียกว่าผู้เช่าได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่งชั่วระยะเวลาอันมีจำกัด และผู้เช่าตกลงจะให้ค่าเช่าเพื่อการนั้น”² และถ้าหากกรณีดังกล่าวไม่ใช่ทั้งสัญญาฝากทรัพย์และสัญญาเช่าทรัพย์ ทางห้างสรรพสินค้าจะต้องรับผิดชอบต่อผู้ที่มาใช้บริการตามหลักกฎหมายในเรื่องละเมิดหรือไม่

จากกรณีดังกล่าวศาลฎีกาเคยมีคำพิพากษาไว้หลายแนวด้วยกัน เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7471/2556 จำเลยเป็นห้างสรรพสินค้าขายปลีกและขายส่งสินค้าอุปโภคและบริโภค ย่อมต้องให้ความสำคัญด้านบริการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการเกี่ยวกับสถานที่จอดรถซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจของลูกค้ำที่จะเข้าไปซื้อสินค้าหรือใช้บริการอื่น ๆ หรือไม่ แม้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 8 (9) และมาตรา 34 บัญญัติให้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของอาคารต้องจัดให้มีพื้นที่จอดรถเพื่ออำนวยความสะดวกแก่การจราจร แต่จำเลยยังต้องคำนึงและมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของลูกค้ำทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน มิใช่ปล่อยให้ลูกค้ำระมัดระวังหรือเสี่ยงภัยเอง การที่จำเลยเคยจัดให้มีการแจกบัตรสำหรับรถของลูกค้ำที่เข้ามาในห้างซึ่งเป็นวิธีการที่ค่อนข้างรัดกุม เพราะหากไม่มีบัตรผ่าน กรณีจะนำรถยนต์ออกไปจะต้องถูกตรวจสอบโดยพนักงานของจำเลย แต่ขณะเกิดเหตุกลับยกเลิกวิธีการดังกล่าวเสียโดยใช้กล้องวงจรปิดแทน เป็นเหตุให้คนร้ายสามารถเข้าออกลานจอดรถห้างฯ ของจำเลยและโจรกรรมรถได้โดยง่ายยิ่งขึ้น แม้จำเลยจะปิดประกาศว่าจะไม่รับผิดชอบต่อการสูญหายหรือเสียหายใด ๆ รวมทั้งการที่ลูกค้ำก็ทราบถึงการยกเลิกการแจกบัตรจอดรถ แต่ยังไม่ารถเข้ามาจอดก็ตาม ก็เป็นเรื่องข้อกำหนดของจำเลยแต่ฝ่ายเดียวไม่มีผลเป็นการยกเว้นความรับผิดชอบในการทำละเมิดของจำเลย และต่อมามีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6616/2558 ได้วินิจฉัยไว้ทำนองเดียวกัน

¹ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. มาตรา 657.

²ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. มาตรา 537.

คำพิพากษาฎีกาที่ 10570/2557 ผู้ได้รับอนุญาตให้นำรถเข้ามาจอดจะต้องหาสถานที่จอดเอง เก็บกุญแจรถไว้เอง และจะต้องดูแลรถกับทรัพย์สินภายในรถเอง ทั้งนี้ จำเลยไม่ได้เรียกเก็บค่าบริการในการนำรถเข้าจอด ดังนั้นความครอบครองในรถยังคงอยู่กับเจ้าของรถหรือผู้ที่นำรถเข้ามาจอด จำเลยจึงไม่ใช่ผู้รับฝากรถและไม่ได้รับประโยชน์อันเนื่องมาจากการที่มีผู้นำรถเข้าไปจอดในห้างสรรพสินค้าที่เกิดเหตุแต่อย่างใด เพียงแต่ได้รับประโยชน์จากผลกำไรที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าและบริการซึ่งเป็นปกติทางการค้าเท่านั้น

พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมไม่ได้กระทำประมาทปราศจากความระมัดระวังปล่อยให้คนร้ายลักลอบกระทำความผิดที่โจทก์รับประกันภัยไว้ออกไปโดยไม่ตรวจสอบบัตรอนุญาตจอดรถให้ถูกต้อง และจำเลยซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ได้ระมัดระวังดูแลรักษาความปลอดภัยสำหรับรถที่มีผู้นำมาจอดในห้างสรรพสินค้าของจำเลยตามสมควรแล้ว การที่รถสูญหายมิใช่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำหรือละเว้นกระทำของจำเลยและจำเลยร่วม ดังนั้นจำเลยและจำเลยร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ตามฟ้อง

จากคำพิพากษาฎีกาดังกล่าวข้างต้น ยังเป็นกรณีที่ไม่ชัดเจนว่า หากกรณีปัญหาดังกล่าวนั้น ทางห้างสรรพสินค้าหรือสถานที่เอกชนที่มีการให้บริการที่จอดรถนั้นจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายหรือไม่ อย่างไร ยังไม่มีหลักกฎหมายที่แน่นอนในการนำมาปรับใช้กับกรณีดังกล่าว โดยผู้วิจัยเห็นว่ากรณีดังกล่าวยังคงเป็นปัญหาในการวินิจฉัยอยู่จึงทำการศึกษาสภาพปัญหานี้ขึ้น

4.1 ปัญหาความรับผิดชอบการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชน กรณีตามสัญญาฝากทรัพย์สิน และเช่าทรัพย์สิน

ในกรณีของปัญหาความรับผิดชอบการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชนกรณีที่มีการรับบัตรจอดรถ แต่ไม่มีกล้องวงจรปิดและพนักงานรักษาความปลอดภัย หรือมีเพียงแต่พนักงานรักษาความปลอดภัยที่คอยแจกและเก็บบัตรจอดรถเท่านั้น ในกรณีดังกล่าวนี้แม้จะไม่มี การเก็บค่าบริการเลยหรือหากมีการเก็บค่าบริการในการจอดรถโดยอาจจะเก็บแบบใช้อัตราถ้าวหน้า หรือเก็บแบบเหมาจ่ายที่เดิวกี่ก็ตาม กรณีแบบนี้ยังคงมีปัญหาว่าเมื่อรถเกิดสูญหายทาง ห้างสรรพสินค้าจะต้องรับผิดชอบหรือไม่ ซึ่งกรณีนี้จะต้องวิเคราะห์ด้วยว่าเป็นการฝากทรัพย์สินหรือไม่ กรณีนี้ผู้วิจัยเห็นว่าไม่เป็นการฝากทรัพย์สินเพราะถึงแม้จะมีการรับบัตรจอดรถและเสียค่าบริการ แต่ กรณีดังกล่าวก็ยัง ไม่มีการส่งมอบรถให้ทางห้างสรรพสินค้าดูแล เมื่อผู้เข้ามาใช้บริการรับบัตรจอดรถแล้วก็เป็นหน้าที่ของผู้ที่มาใช้บริการในการหาที่ว่างสำหรับจอดรถเองและกุญแจรถก็ยังมีได้ส่งมอบให้กับทางห้างสรรพสินค้าแต่อย่างใด กรณีนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าไม่เป็นการฝากทรัพย์สิน

ในประการต่อมาต้องมาวินิจฉัยต่อว่าเป็นสัญญาเช่าทรัพย์หรือไม่ หากไม่มีการคิดค่าบริการผู้วิจัยเห็นว่าไม่เป็นการเช่าทรัพย์หรือเช่าพื้นที่จอร์แดนแน่นอน แต่หากมีการคิดค่าบริการในการนำรถเข้ามาจอดขึ้นจะต้องดูต่อไปว่าเจตนาของทางห้างสรรพสินค้านั้นมีเจตนาที่จะให้เป็นการเช่าทรัพย์หรือไม่ หากในบัตรจอร์แดนที่รับมาหรือในสถานที่จอร์แดนนั้นมีข้อความเขียนไว้ชัดเจนว่าไม่เป็นการฝากทรัพย์แต่เป็นการให้บริการเช่าพื้นที่จอร์แดนเท่านั้น เห็นได้ว่าหากเป็นสัญญาเช่าพื้นที่จอร์แดน เมื่อรถสูญหายทางห้างสรรพสินค้าก็ไม่ต้องรับผิดชอบการสูญหายแน่นอน เพราะเป็นการเช่าเพียงที่จอร์แดนเท่านั้นทำให้ทางห้างสรรพสินค้าไม่มีหน้าที่ในการดูแลรถของผู้ที่มาใช้บริการแต่อย่างใดเลย

จากกรณีดังกล่าว ประเทศอังกฤษ สัญญาฝากทรัพย์จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้มีการส่งมอบการครอบครองในทรัพย์นั้น เช่น การส่งมอบรถ การส่งมอบกุญแจ และหากมีความเสียหายขึ้นหรือสูญหายขึ้นกับรถนั้นผู้รับฝากจะต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าหากไม่มีการส่งมอบการครอบครอง โดยการจอร์แดนนั้นอาจเป็นเพียงแค่สัญญาให้เช่าพื้นที่จอร์แดนเท่านั้น ผู้ให้บริการจึงไม่ต้องรับผิดชอบหากมีความเสียหายหรือสูญหายเกิดขึ้น กฎหมายของสาธารณรัฐประชาชนจีน การจอร์แดนที่ไม่มีค่าบริการจะไม่สามารถให้ผู้ให้บริการรับผิดชอบได้ แต่นักกฎหมายจีนบางท่านก็ยังเห็นว่าแม้ไม่มีการคิดค่าบริการ ผู้ให้บริการก็ควรจะต้องรับผิดชอบด้วย กฎหมายของสาธารณรัฐอินเดียค่อนข้างที่จะเข้มงวดมากกว่า เพราะตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของอินเดีย แม้ผู้ให้บริการจะไม่คิดค่าบริการที่จอร์แดนก็ตามแต่ยังบังคับให้ผู้ให้บริการต้องมีหน้าที่ดูแลรักษาของของผู้ที่มาใช้บริการด้วย

จากกรณีดังกล่าวเมื่อตามกฎหมายของประเทศไทยไม่สามารถเรียกร้องให้ทางห้างสรรพสินค้ารับผิดชอบตามสัญญาฝากทรัพย์หรือสัญญาเช่าพื้นที่จอร์แดนได้แล้ว ในส่วนของละเมิดนั้นทางผู้มาใช้บริการที่นำรถมาจอดจะเรียกให้ทางห้างสรรพสินค้ารับผิดชอบการสูญหายของรถได้หรือไม่ ผู้วิจัยเห็นว่าในกรณีดังกล่าวที่มีเพียงการรับบัตรจอร์แดนเพียงอย่างเดียวและไม่มีการคิดค่าบริการนั้น ไม่ได้ก่อให้เกิดหน้าที่แก่ทางห้างสรรพสินค้าที่จะต้องคอยดูแลรถของผู้ที่มาใช้บริการ และเมื่อรถเกิดสูญหายทางห้างสรรพสินค้าก็ไม่ต้องรับผิดชอบด้วย เพราะกรณีนี้ไม่เป็นทั้งสัญญาฝากทรัพย์ สัญญาเช่าทรัพย์ และละเมิด แต่หากกรณีนี้มีการเก็บค่าบริการในการจอร์แดนขึ้นมา หากเป็นการเช่าพื้นที่จอร์แดนทางห้างสรรพสินค้าก็ไม่ต้องรับผิดชอบกรณีที่รถสูญหาย เพราะการให้เช่าที่จอร์แดนนั้นทางห้างสรรพสินค้าให้บริการแค่ที่จอร์แดน คอยดูแลไม่ให้ที่จอร์แดนซึ่งคือทรัพย์ที่ให้เช่าเสียหาย แต่ไม่มีหน้าที่ดูแลรถที่มาจอด เมื่อรถที่มาจอดสูญหายไปจึงไม่เป็นการที่ห้างกระทำโดยประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด แต่หากมีการเก็บค่าบริการแต่ไม่เป็นการให้เช่าที่จอร์แดน กรณีนี้หากรถที่มาจอดสูญหายไปผู้วิจัยมีความเห็นว่าทางห้างสรรพสินค้าควรที่จะมีส่วนรับผิดชอบในการสูญหายด้วย เพราะทางห้างสรรพสินค้ามีการเก็บค่าบริการทำให้ผู้ที่มาใช้บริการยอมเข้าใจได้ว่าจะต้องมีการดูแล

ของตนเป็นอย่างดี ปลอดภัยแน่นอน เมื่อรถที่นำมาจอดเกิดสูญหายทางห้างสรรพสินค้าจึงควรมี ส่วนรับผิดชอบด้วย ซึ่งความเห็นของผู้วิจัยส่วนนี้อาจจะขัดกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10570/2557 ที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อ 4.3

4.2 ปัญหาความรับผิดชอบต่อการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชน ละเมิด

กรณีที่สถานที่จอดรถเอกชน อาทิ ห้างสรรพสินค้า โรงหนัง ปั้มน้ำมัน โรงพยาบาล สนามบิน เป็นต้น ได้จัดให้มีสถานที่จอดรถไว้สำหรับผู้ที่มาใช้บริการในสถานที่ของตนนั้น จุดประสงค์หลักๆ ก็คือเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่มาใช้บริการ และเป็นการโน้มน้าวใจให้ ผู้คนเข้ามาใช้บริการในสถานที่ของตนด้วย เพราะเห็นว่ามีที่จอดรถสะดวกสบาย ปลอดภัย และถือว่าสถานที่จอดรถนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจในการเข้ามาใช้บริการในสถานที่นั้นๆ เลยก็ได้

เมื่อผู้มาใช้บริการในสถานที่นั้นๆ ได้นำรถมาจอดแล้ว ต่อมาเกิดเหตุการณ์รถของผู้มาใช้ บริการนั้นสูญหายขึ้นก็จะเกิดปัญหาในการเรียกร้องให้เจ้าของสถานที่จอดรถนั้นชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้น โดยในหัวข้อนี้ผู้วิจัยขอกรณีที่ลานจอดรถนั้นใช้กล้องวงจรปิดติดตั้งในลานจอดรถ แต่ไม่มีการแจกบัตรจอดรถ และไม่มีพนักงานรักษาความปลอดภัย

จากกรณีดังกล่าวศาลฎีกาได้เคยมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7471/2556 ว่า จำเลยเป็น ห้างสรรพสินค้าขายปลีกและขายส่งสินค้าอุปโภคและบริโภค ย่อมต้องให้ความสำคัญด้านบริการ ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการเกี่ยวกับสถานที่จอดรถซึ่งนับเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจของ ลูกค้าที่จะเข้าไปซื้อสินค้าหรือใช้บริการอื่น ๆ หรือไม่ แม้ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 8 (9) และมาตรา 34 บัญญัติให้จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของอาคารต้องจัดให้มีพื้นที่จอดรถเพื่อ อำนวยความสะดวกแก่การจราจร แต่จำเลยยังต้องคำนึงและมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของลูกค้า ทั้งในชีวิตและทรัพย์สิน มิใช่ปล่อยให้ลูกค้าระมัดระวังหรือเสี่ยงภัยเอาเอง การที่จำเลยเคยจัดให้มี การแจกบัตรสำหรับรถของลูกค้าที่เข้ามาในห้างซึ่งเป็นวิธีการที่ค่อนข้างรัดกุม เพราะหากไม่มีบัตร ผ่าน กรณีจะนำรถยนต์ออกไปจะต้องถูกตรวจสอบโดยพนักงานของจำเลย แต่ขณะเกิดเหตุกลับ ยกเลิกวิธีการดังกล่าวเสียโดยใช้กล้องวงจรปิดแทน เป็นเหตุให้คนร้ายสามารถเข้าออกลานจอดรถ ห้างฯ ของจำเลยและโจรกรรมรถได้โดยง่ายยิ่งขึ้น แม้จำเลยจะปิดประกาศว่าจะไม่รับผิดชอบต่อ การสูญหายหรือเสียหายใด ๆ รวมทั้งการที่ลูกค้าก็ทราบถึงการยกเลิกการแจกบัตรจอดรถ แต่ยังไม่

รถเข้ามาจอดก็ตาม ก็เป็นเรื่องข้อกำหนดของจำเลยแต่ฝ่ายเดียวไม่มีผลเป็นการยกเว้นความรับผิดชอบในการทำละเมิดของจำเลย และต่อมามีคำพิพากษาฎีกาที่ 6616/2558 ได้วินิจฉัยไว้ทำนองเดียวกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าแม้จะใช้กล้อวงจรปิดแทนการใช้บัตรจอดรถ ศาลฎีกาก็ยังเห็นว่าทางห้างสรรพสินค้ายังคงต้องรับผิดชอบต่อเจ้าของรถอยู่ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ากรณีดังกล่าว ไม่น่าจะเข้าลักษณะการกระทำอันเป็นการละเมิด การจัดให้มีลานจอดรถก็เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้มาใช้บริการเท่านั้น อีกทั้งการติดกล้อวงจรปิดนี้ก็เพียงวิธีการรักษาความปลอดภัยในระดับหนึ่งแล้ว ในกรณีที่มีการติดตั้งเพียงกล้อวงจรปิดเพียงอย่างเดียวก็ไม่ได้ก่อให้เกิดทางห้างสรรพสินค้าต้องมีส่วนในการต้องดูแลรักษารถยนต์ที่เข้ามา อีกทั้งกรณีดังกล่าวก็มิใช่เป็นการฝากทรัพย์สินด้วย เนื่องจากมิได้มีการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ทางห้างสรรพสินค้าจึงไม่เข้าองค์ประกอบของสัญญาฝากทรัพย์สิน และไม่เข้าเป็นการให้เช่าสถานที่จอดรถด้วย เพราะไม่ได้มีการแสดงเจตนาให้เช่าพื้นที่และไม่มีการเก็บค่าใช้บริการที่จอดรถด้วย แต่อย่างไรก็ตามกรณีดังกล่าวนี้อาจจะส่งผลดีกับทางห้างสรรพสินค้าเพียงฝ่ายเดียว ทางฝ่ายเจ้าของรถยนต์ผู้มาใช้บริการอาจจะไม่ได้รับความเป็นธรรมเท่าที่ควร แต่หากถือตามหลักของคำพิพากษาศาลฎีกาข้างต้นก็จะส่งผลดีกับทางเจ้าของรถผู้มาใช้บริการ แต่ก็จะไม่เป็นธรรมแก่ห้างสรรพสินค้า ประเด็นของการใช้กล้อวงจรปิดติดตั้งที่ลานจอดรถนี้ จึงยังมีกรณีที่ต้องแก้ไขกฎหมายให้ครอบคลุมถึงกรณีนี้อย่างชัดเจน เพราะหากจะเป็นการละเมิดได้นั้น ทางห้างสรรพสินค้าจะต้องมีส่วนในการดูแลรถยนต์ที่เข้ามาจอด แต่หากทางห้างสรรพสินค้าไม่มีหน้าที่แล้วแม้รถยนต์จะสูญหายไปก็ไม่ใช่เป็นการกระทำละเมิดของทางห้างสรรพสินค้า

จากกรณีดังกล่าว หากตามกฎหมายของสาธารณรัฐอินเดียจะค่อนข้างที่จะเข้มงวดเพราะตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของอินเดีย แม้ผู้ให้บริการจะไม่คิดค่าบริการที่จอดรถก็ตามแต่ยังให้ผู้ให้บริการก็ต้องมีหน้าที่ดูแลรักษารถยนต์ของผู้ที่มาใช้บริการด้วย และตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ก็ได้มีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของมลรัฐนิวยอร์กที่ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ที่ให้บริการสถานที่จอดรถไว้อย่างชัดเจน ว่าต้องมีหน้าที่ดูแลรถที่เข้ามาจอดในลานจอดรถทุกคันอย่างเช่นตนประกอบอาชีพรับฝากรถเลยทีเดียวก ทำให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ตามกฎหมายและเมื่อเกิดการสูญหายหรือเสียหายกับรถที่มาจากนั้นขึ้นไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ผู้ให้บริการจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายอย่างแน่นอน

4.3 ปัญหาความรับผิดชอบต่อการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดเอกชนกรณีไม่ใช่ตามสัญญาฝากทรัพย์สิน สัญญาเช่าทรัพย์สิน และละเมิด

ในส่วนของความรับผิดชอบต่อการสูญหายจากการจอดรถในสถานที่จอดเอกชนกรณีมีเพียงพนักงานรักษาความปลอดภัยเพียงอย่างเดียว ไม่มีกล้องวงจรปิดหรือการรับบัตรจอดรถนั้น ก็ยังมีประเด็นปัญหาอยู่เช่นเดียวกันว่า เมื่อรถของผู้ที่เข้ามาใช้บริการในสถานที่นั้นๆ เมื่อนำมาจอดในลานจอดรถแล้วเกิดสูญหายไป ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ ซึ่งประเด็นปัญหานี้ศาลฎีกาเคยมีคำวินิจฉัยไว้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10570/2557 ผู้ได้รับอนุญาตให้นำรถเข้ามาจอดจะต้องหาสถานที่จอดเอง เก็บกุญแจรถไว้เอง และจะต้องดูแลรถกับทรัพย์สินภายในรถเอง ทั้งนี้ จำเลยไม่ได้เรียกเก็บค่าบริการในการนำรถเข้าจอด ดังนั้นความครอบครองในรถยังคงอยู่กับเจ้าของรถหรือผู้ที่นำรถเข้ามาจอด จำเลยจึงไม่ใช่ผู้รับฝากรถและไม่ได้รับประโยชน์อันเนื่องจากการที่มีผู้นำรถเข้าไปจอดในห้างสรรพสินค้าที่เกิดเหตุแต่อย่างใด เพียงแต่ได้รับประโยชน์จากผลกำไรที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าและการบริการซึ่งเป็นปกติทางการค้าเท่านั้น

พนักงานรักษาความปลอดภัยของจำเลยร่วมไม่ได้กระทำประมาทปราศจากความระมัดระวังปล่อยให้คนร้ายลักลอบกระทำความผิดที่โจทก์รับประกันภัยไว้ออกไปโดยไม่ตรวจสอบบัตรอนุญาตจอดรถให้ถูกต้อง และจำเลยซึ่งเป็นเจ้าของสถานที่ได้ระมัดระวังดูแลรักษาความปลอดภัยสำหรับรถที่มีผู้นำมาจอดในห้างสรรพสินค้าของจำเลยตามสมควรแล้ว การที่รถสูญหายมิใช่เป็นผลโดยตรงจากการกระทำหรือละเว้นกระทำของจำเลยและจำเลยร่วม ดังนั้นจำเลยและจำเลยร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามฟ้อง

จากคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการนำรถมาจอดในลานจอดรถโดยมีเพียงพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นไม่ถือเป็นการฝากทรัพย์สินอย่างแน่นอน เพราะไม่มีการส่งมอบรถให้ทางห้างสรรพสินค้าดูแล อีกทั้งกุญแจรถนั้นเจ้าของรถก็ยังเก็บไว้ที่ตัวเองไม่ได้ส่งมอบให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัยแต่อย่างใด กรณีนี้จึงไม่มีสัญญาฝากทรัพย์สินเกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามเมื่อมีพนักงานรักษาความปลอดภัยแล้วจึงเกิดปัญหาต่อมาว่าทางห้างสรรพสินค้าจะต้องมีหน้าที่ดูแลรถให้ดีให้ปลอดภัยหรือไม่ หรือเพียงแต่มีหน้าที่คอยดูแลให้รถที่เข้ามาจอดนั้นสามารถจอดได้อย่างเป็นระเบียบตรงตามช่องจอดรถที่จัดไว้เท่านั้น

จากกรณีปัญหาดังกล่าวข้างต้น แม้ศาลฎีกาจะวินิจฉัยว่า การที่พนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ตรวจสอบบัตรเข้าออกรถ หรือไม่คอยดูแลรถที่เข้ามาจอดในลานจอดรถให้ดี เมื่อรถเกิดการสูญหายจะมิใช่เพราะความประมาทของพนักงานรักษาความปลอดภัยก็ตาม แต่ทางผู้วิจัยยังคงเห็นว่าเมื่อทางห้างสรรพสินค้าได้จัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยดูแลบริเวณลาน

จอตลอดแล้ว ก็ถือว่าทางห้างสรรพสินค้านั้นมีหน้าที่ต้องดูแลรถที่เข้ามาจอดให้ดีด้วย เมื่อเกิดรถเกิดการสูญหายหรือเสียหายขึ้น ทางห้างสรรพสินค้าควรที่จะมีส่วนรับผิดชอบด้วย แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายของประเทศไทยก็ไม่ได้บัญญัติหน้าที่ตรงนี้ไว้โดยเฉพาะ ทำให้เกิดช่องว่างขึ้นมาในการที่จะเรียกให้ทางห้างสรรพสินค้ารับผิดชอบจากการที่รถของผู้ที่เข้ามาใช้บริการเกิดการสูญหายขึ้นจากกรณีดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่าสภาพปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่กฎหมายของประเทศไทยยังมีช่องว่างในการที่จะนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นอยู่ว่ากรณีใดเป็นสัญญาฝากทรัพย์สินหรือไม่ เป็นสัญญาเช่าทรัพย์สินหรือไม่ เป็นละเมิดหรือไม่ เมื่อรถที่นำมาจอดแล้วเกิดสูญหายขึ้นใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ อีกทั้งคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ผู้วิจัยกล่าวถึงนั้นยังไม่แน่ชัดว่ากรณีเช่นนั้นใครจะต้องรับผิดชอบ จะเป็นการฝากทรัพย์สิน เช่าทรัพย์สิน หรือละเมิดกันแน่ ผู้วิจัยจึงศึกษาในกรณีดังกล่าวของกฎหมายต่างประเทศแล้วพบว่าตามกฎหมายของประเทศอังกฤษ สัญญาฝากทรัพย์สินจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้มีการส่งมอบการครอบครองในทรัพย์สินนั้น เช่น การส่งมอบรถ การส่งมอบกุญแจ และหากมีความเสียหายขึ้นหรือสูญหายขึ้นกับรถนั้นผู้รับฝากจะต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าหากไม่มีการส่งมอบการครอบครอง โดยการจอดรถนั้นอาจเป็นเพียงแค่สัญญาให้เช่าพื้นที่จอดรถเท่านั้น ผู้ให้บริการจึงไม่ต้องรับผิดชอบหากมีความเสียหายหรือสูญหายเกิดขึ้น ในกรณีกฎหมายของสาธารณรัฐประชาชนจีน การจอดรถที่ไม่มีค่าบริการจะไม่สามารถให้ผู้ให้บริการรับผิดชอบได้ แต่นักกฎหมายจีนบางท่านก็ยังเห็นว่าแม้ไม่มีการคิดค่าบริการ ผู้ให้บริการก็ควรจะต้องรับผิดชอบด้วย กฎหมายของสาธารณรัฐอินเดียค่อนข้างที่จะเข้มงวดมากกว่าเพราะตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของอินเดีย แม้ผู้ให้บริการจะไม่คิดค่าบริการที่จอดรถก็ตามแต่ยังให้ผู้ให้บริการก็ต้องมีหน้าที่ดูแลรักษารถของผู้ที่มาใช้บริการด้วย และในส่วนของกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ก็ได้มีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคของมลรัฐนิวยอร์กที่ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ให้บริการสถานที่จอดรถไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ตามกฎหมายและเมื่อเกิดการสูญหายหรือเสียหายกับรถที่มาจอดนั้นขึ้น ผู้ให้บริการจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเสียหายอย่างแน่นอน

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศทั้งระบบ Common Law และ Civil Law แล้วผู้วิจัยจึงคิดแนวทางแก้ปัญหามาจากกรณีดังกล่าวได้ว่า ประเทศไทยควรที่จะมีการบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อการสูญหายหรือเสียหายจากการจอดรถในสถานที่จอดรถเอกชนขึ้นมา โดยเฉพาะ เพื่อเป็นการกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของสถานที่จอดรถเอกชนที่มีการให้บริการสถานที่จอดรถขึ้น ทั้งนี้หากประเทศไทยมีกฎหมายดังกล่าวคงจะทำให้ผู้ที่มาใช้บริการรู้สึกปลอดภัย หายกังวลมากขึ้น และเมื่อมีกฎหมายดังกล่าวจะทำให้มีความชัดเจนในเรื่องของหน้าที่ในการดูแลรถที่มาจอด ความรับผิดชอบต่อการสูญหายหรือเสียหาย ซึ่งจะทำให้ปัญหาดังกล่าวที่ผู้วิจัย

ยกขึ้นมาเน้นหมดไป เพราะจะมีผู้ที่มารับผิดต่อความเสียหายหรือสูญหายอย่างแน่นอน ซึ่งกฎหมายฉบับดังกล่าวจะก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายทั้งฝ่ายผู้มาใช้บริการและฝ่ายผู้ให้บริการ